

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.869 van 9 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 februari 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 20 april 2004 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd, op 7 februari 2007, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) afgesloten middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze

beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep werd bij arrest van 10 juli 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.2. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 17 januari 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.3. Op 5 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en op 6 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De eerste beslissing, die op 4 maart 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

(…)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/07/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

De tweede beslissing, die op 5 maart 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een cursus maatschappelijke oriëntatie en Engels en een opleiding tot lasser heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 20/04/2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 10/07/2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000)

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract van onbepaalde duur bij de firma ACE voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgelopen. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 10/07/2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Dat hij na het afsluiten van de asielprocedure geen bevel heeft gekregen doet hieraan geen afbreuk. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "de bestreden beslissing stelt terecht vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde afkomst van verzoeker uit Afghanistan en bijgevolg ook niet aan zijn ingeroepen asielrelaas daar dit onlosmakelijk verbonden is met zijn beweerde afkomst en nationaliteit.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in het land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun en/of reisdocumenten verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten van een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Op 18 maart 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. Deze tweede aanvraag werd op 21 maart 2008 voor onderzoek en beslissing overgemaakt aan de Commissaris-generaal.

2. Over de rechtspleging.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift vordert om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

In een exceptie werpt verweerder op dat een eventuele vernietiging van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel nut kan opleveren aan verzoeker, zodat hij geen belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel. Verweerder betoogt dat verzoeker op 18 maart 2008 een asielaanvraag heeft ingediend, zodat hij niet kan verwijderd worden tot op het ogenblik dat zijn asielaanvraag is behandeld.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie onder andere R.v.St., nr. 46.816, 31 maart 1994) vloeit voort dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 maart 2008 een tweede asielaanvraag indiende en dat deze asielaanvraag op 21 maart 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan de Commissaris-generaal.

Doordat verzoeker een nieuw asielverzoek indiende dat het voorwerp uitmaakt van een onderzoek ten gronde, heeft hij zijn rechtstoestand gewijzigd. Hij kan tijdens de behandeling van zijn asielverzoek rechtsgeldig in het Rijk verblijven en dient overeenkomstig artikel 74, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen in het bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie. Bij een eventuele afwijzing van zijn tweede asielaanvraag dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, gelet op artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, opnieuw te beslissen of verzoeker valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Indien zijn asielaanvraag daarentegen wordt ingewilligd dient hem een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te worden afgegeven. De eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker dan ook geen enkel voordeel meer opleveren. Verzoeker heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de huidige vordering in zoverre de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt beoogd. Verzoeker betwist dit gegeven niet in zijn repliekmemoirie of op de terechtzitting.

De exceptie is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten aan. Gelet op de onontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring gericht tegen het bestreden bevel, dient het eerste middel niet verder te worden besproken. Het volstaat te verwijzen naar de uiteenzetting over de ontvankelijkheid van de vordering.

4.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker dat hij de lange duur van zijn rechtmatig verblijf niet heeft ingeroepen als een *“ipso facto verblijfsrecht”*, maar als een *“buitengewone omstandigheid teneinde de verblijfsaanvraag ontvankelijk te horen verklaren”*. Hij betoogt dat verweerder de duur van het verblijf niet juist beoordeeld heeft en wijst er hierbij op dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte het verblijf als rechtmatig beschouwt tot op het ogenblik dat er een negatief arrest is tussengekomen in de asielpcedure. Verzoeker geeft aan dat zijn verblijf rechtmatig was tot het moment waarop hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en zijn attest van immatriculatie werd afgenomen. Verzoeker meent dan ook dat verweerder bij de beoordeling van het rechtmatig verblijf van verzoeker niet zorgvuldig heeft gehandeld en de reële duur van het rechtmatig verblijf van verzoeker heeft miskend.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat het feit dat verzoeker *“sinds 2004 in België verblijft”* op zich niet uitzonderlijk is en niet verantwoordt waarom de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de volledige verblijfsduur van verzoeker in het Rijk, ongeacht of deze al dan niet *“rechtmatig”*

was. In de mate dat verzoeker nog grieven wenst te uiten met betrekking tot overtollige motieven moet worden bevestigd dat kritiek op overtollige motieven niet tot de nietigverklaring van een akte kan leiden.

Er dient verder te worden benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan niet ingezien worden hoe het feit dat een vreemdeling een aantal jaar, in het kader van een asielprocedure, in het Rijk heeft verbleven het voor deze vreemdeling zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland van deze vreemdeling. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om dit gegeven niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in België tewerkgesteld was met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid is daar deze tewerkstelling enkel werd toegestaan in het kader van de eerste asielprocedure. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de eerste asielprocedure werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juli 2007.

Verzoeker maakt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringplicht aannemelijk.

Ook moet worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn kritiek dat de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten één dag voor de kennisgeving van de onontvankelijkverklaring van zijn machtigingsaanvraag blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat het onredelijk en disproportioneel is om pas na een jaar te besluiten dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, terwijl hij op het ogenblik van zijn aanvraag rechtmatig in België woonde en werkte met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Er moet evenwel worden gesteld dat de Vreemdelingenwet geen termijn bepaalt waarbinnen de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden, die in toepassing van artikel 9, derde lid, van deze wet worden ingediend, dienen behandeld te worden. Nu elke aanvraag aan een individueel en doorgedreven onderzoek dient onderworpen te worden is een termijn van een jaar om een gemotiveerde beslissing te nemen niet kennelijk onredelijk. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken moet bovendien rekening houden met de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Het is niet betwist dat de eerste

asielaanvraag van verzoeker reeds afgewezen was op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen. Het is dan ook niet onredelijk of disproportioneel om te besluiten dat, aangezien de officiële toestemming om arbeid te verrichten gekoppeld was aan de asielprocedure en deze procedure op 10 juli 2007 werd afgesloten, het feit dat verzoeker voorheen tewerkgesteld was niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, kan beschouwd worden.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.